

comice cu cele lirice, a pasajelor de proză cu cele muzicale. Se creează o comuniune discretă cu sala, dar fără a se pierde în cea mai mare parte a timpului, o ușoară ținută de elevație — sau, cum am zice, de bon ton — care ferește reprezentăția de asperități și clișee. Igor Skakun dă o încadrare scenografică de efect acestei lumi ușor degradate, Edmond Deda are o partitură reușită, cu mici arii și cuplete care suplinesc ceea din arăbescurile dialogului original. În ordinea preferințelor noastre subiective, îl notăm aici pe Alexandru Manolescu mai întâi, firesc, cald și cu spiritul pe care i-l permite textul, în Charles ; pe Adina Popescu, cochetă, fără să sarjeze în Lady Teazle, și pe Dimitrie Dunea, un Moses de impecabilă savoare, apoi, cu cite un mic procent de rezervă, pe Constantin Rășchitor în Sir Peter Teazle, căruia i-a lip-

sit doar un „nu știu ce” pentru a fi pe deplin izbutit, și pe Mariana Cercel în Maria, căreia i-a lipsit doar nițică participare pentru a însufleți un desen pe care l-a conturat bine. Și cuplul Dinu Cezar — Marius Marinescu e de efect și haz, deși în această privință o anumită estompere a liniei satirice s-a produs parecă la nivelul textului, Florin Crăciunescu joacă bine aroganța lui Joseph, cu aerele de superioritate și de don Juan înțepat pe care i le scontam, dar trebuie să mai pună nițică teină unei anumite precipitări care-l scoate din ritm și din efect în unele momente. În rest, apariții de conținut, fără stridente dar și fără personalitate notabilă.

C. Paraschivescu

Două recitaluri de poezie

Teatrul Evreiesc de Stat

■ CÎNTEC PENTRU SORA SOARELUI

Tineri și tinere apar simultan în scenă și sală pentru a dialoga grav despre integritatea, unitatea și continuitatea poporului. Sint îmbrăcați în salopete albe, simboluri ale muncii și purității câștigate prin muncă. În fundul scenei, pianul atacă melodii suave, pătrunse de acordurile grave ale unui contrabas. Din tavan, printre lungi fișii de piază albă, boltite deasupra scenei, coboară o tablă de aramă ; un tânăr masiv lovește în ea cu un ciocan. Sunetele de gong reverberază în sală chemînd la ordine, înțeleasă ca unitate compozițională. Gongul e amplificat de clopoței. O pîrîitoare de lemn intră în concert. Totul se sprijină pe bătăi ritmice din palme. Pagina liturgică și frenesia trupurilor se potolese pentru ca în locul ei să ia ființă un grup statuar, compus din trei bărbați și patru femei. Vocile la unison capătă acum inflexiuni muzicale. Se cîntă despre patrie și partid, se rostese temele muncii și luptei poporului nostru în versuri patetice și esențiale.

Urmează recitaluri pe teme din istoria neamului, din întunecatul Ev Mediu pînă la

lupta dirză, intransigentă a comuniștilor. Pinzele boltite capătă nuanțe de verde livid și sîngeriu. Grupul se desface și se adună în consens cu necesitatea temei rostite ; zbuțimul trupurilor albe capătă accese dramatice. Toate converg către eliberarea prin dans, dansul soarelui — hora — însoțită de aceleași bătăi ritmice din palme, — simbol al rotunjimii patriei dar și expresie a idealului către universal, specific omului socialist ; hora se însinuează ca punct culminant al spectacolului.

Totul se potolește, mișcările devin relaxate. După izbînzii oamenii doresc să spună, să comunice, să povestească, să evoce. Actorii coboară în sală, pentru a căuta ochii spectatorilor, și pentru a le vorbi ca de la om la om despre rostul și menirea omului nou, animat de idealuri comuniste, sau se atacă în grup unit, ca la șezătoare, teme ale dragostei sau vechi simboluri reinterpretate. Actorii se continuă, își smulg cuvîntul din gură unul altuia, pentru că povestea poporului e una, de toți trăită, de toți auzită și drept înțeleasă. Întreg spectacolul se încheie rotund, enunțînd aceleași teme ale unității și continuității poporului pe pămînt românesc, ale adevărului și dreptății ce animă pe oamenii acestor meleaguri. Actorii ies din sală printre spectatori, ei fușiși impresionați de măreția poveștii simple, spuse și jucate.

Un spectacol omogen, privit prin simbolica etică și politică, pe versurile poezilor maturi și mai tineri ai cetății ca : Geo Bogza, Zaharia Stancu, Șt. Augustin Doinaș, Eugen Jebeleanu, George Macovescu, Vasile Nico-

lescu, Maria Banuş, Geo Dumitrescu etc. sau mai tinerii Nichita Stănescu, Matei Gavril sau Adrian Păunescu etc. Un spectacol bine organizat tematic, cu ştiinţa intensităţilor expresive şi de comunicare ale cuvîntului poetic, pentru care aducem cuvenitele laude realizatorului Adrian Lupu, care a fost sprijinit muzical, adecvat, de Iosif Herţea. O scenografie simplă, slujind fără rest ideile forţă ale spectacolului, semnată de Diana Ioan Popov. În sfîrşit, o coregrafie ilustrînd adecvat simbolică textului, excelent modulată pe intuiţia ritmurilor unei trăiri interioare, nemijlocite, prin dans şi plastică corporală, a rostirii cuvîntului poetic, traducînd în armonia plastică a mişcării semnificaţii şi nuanţe într-o interpretare pe rînd dramatică, luminos calmă sau patetică, aparţinînd lui Triey Abramovici.

Menţionînd, subiectiv, poate, două distincţii, pentru Triey Abramovici, pe rînd furtunos dramatică şi feminin suavă şi lui Radu Cristea pentru claritatea şi expresivitatea gravă a vocii, nu putem trece cu vederea omogenitatea interpretării întregii echipe, compusă din Mihaela Kreutzer, Nuşa Stoleru Pongratz, Lucia Maier, Carol Marcovici şi Rudy Rosenfeld.

Spectacolul a fost realizat în cinstea celei de a 30-a aniversări a Eliberării României de sub dominaţia fascistă şi a celui de al XI-lea Congres al P.C.R.

Constantin Radu-Maria

În cadrul „Cibinium '74”

■ POEZIE PATRIOTICĂ ROMÂNEASCĂ

În cadrul tradiţionalului festival anual „Cibinium”, desfăşurat în această vară sub emblema „Trepte de cultură şi civilizaţie socialistă”, manifestările teatrale au conjugat deopotrivă spectacolele teatrului profesionist (secţia română şi germană) cu premiere din scrieri recente originale (*Munţii* de Maria Bratei şi *A doua faţă a medaliei* de I. D. Sîrbu), ale teatrului de păpuşi, şi ale amatorilor, aceştia din urmă dovedindu-se nişte pasionaţi ai versului. O seară de poezie de rară calitate au prilejuit astfel spectatorilor veniţi la Casa de Cultură a Sindicatelor,

lor, mica formaţie de teatru a studenţilor de la facultatea de filologie. Şapte tineri, cinci băieţi şi două fete, ne-au propus o scurtă (40 de minute) şi pasionantă călătorie în timp şi în spaţiu, în universul făuritorilor de limbă şi de spiritualitate românească. Manifestarea, trecută modest în program sub titlul „Seară de poezie patriotică românească”, a izbutit din primul moment să înălţare obiceiurile recitalurilor convenţionale, a acelor antologii orale de versuri, interpretate cu mai mult sau mai puţin bar, pentru a se transforma într-un câmp magnetic de tensiune emoţională. „Nu mi-a trebuit istorie străină să citesc şi să scriu, căci a fost scris în inima me”.... Cuvîntul lui Neculce au devenit mottoul jocului participativ, al ritualului colectiv, care a contopit într-o magmă fierbinte a transparenţii pasionate, un şuvoi de eugetări şi aforisme, citate şi maxime, versuri şi snoave şi poezie, foarte multă poezie. Întîlnindu-se peste veacuri, întrebîndu-se şi răspunzîndu-şi într-un dialog integrat firesc şi cu simplitate prezentului, elitorii culturii noastre şi continuatorii ei din generaţie în generaţie, marii scriitori din panteonul literilor române — de la Dosoftei şi Neculce la Alecsandri şi Eminescu, de la Cantemir şi Budai Deleanu la Coşbuc şi Argezi, de la Macedonski la Labiş, de la Blaga la Marin Sorescu, şi-au pierdut pentru cîteva clipe caratul unic al personalităţii lor, pentru a se amesteca tulburător şi tainic în marea aceluiaşi suflet. Utilizînd un alfabet de semne teatrale extrem de simple dar tensionate, interpreţii au creat într-o grafie corporală expresivă starea de combustie lăuntrică, antrenînd publicul în acest mister al dăruirii pentru cauza naţională. Numele celor şapte tineri studenţi se cuvine reţinut: Dorina Opriş, Adriana Ţiţei, Mircea Balamirean, Dorel Dărăban, Nicolae Ghinea, Radu Geamănu, Ioan Weber. Şi în primul rînd numele creatorului spectacolului, şi animator al grupului, actorul Radu Basarab. Există aşadar la Sibiu un nucleu de amatori pasionaţi şi radiaţiile lui se simt.

M. I.

